

॥ ८ ॥ ९ ॥ १० ॥ ११ ॥ १२ ॥ १३ ॥ १४ ॥ १५ ॥ १६ ॥ १७ ॥ १८ ॥ १९ ॥ २० ॥ २१ ॥ २२ ॥ २३ ॥ २४ ॥ २५ ॥ २६ ॥ २७ ॥ २८ ॥ २९ ॥ ३० ॥ ३१ ॥ ३२ ॥ ३३ ॥

तेनत्वांनिहनिष्यामिसानुबंधं सबांधवं ॥ शमीकरिष्येतत्पापं यत्पुराकृतवानसि ॥ ८ ॥ एवमुक्त्वा धनुर्घोरं विकृष्योद्ग्राम्य चासकृत् ॥ समाधत्त शरान् घोरान्महां
शनिसमप्रभान् ॥ ९ ॥ षड्विंशतिमसंकुद्धो मुमोचा शुसुयोधने ॥ ज्वलिताग्निशिखाकारान्वज्रकल्पानजिह्वगान् ॥ १० ॥ ततोऽस्य कार्मुकं द्वाभ्यां सूतं द्वाभ्यां च
विव्यधे ॥ चतुर्भि रश्वान् जवनाननयधमसादनं ॥ ११ ॥ द्वाभ्यां च सुविकृष्टाभ्यां शराभ्यामरिमर्दनः ॥ छत्रं चिच्छेद समरे राजस्तस्य नरोत्तम ॥ १२ ॥ षड्विंश
तस्य चिच्छेद ज्वलंतं ध्वजमुत्तमं ॥ छित्वा तं च ननादोच्चैस्तव पुत्रस्य पश्यतः ॥ १३ ॥ रथाच्च स ध्वजः श्रीमान्नानारत्नविभूषितात् ॥ पपात सहसा भूमौ विद्यु
ज्जलधरादिव ॥ १४ ॥ ज्वलंतं सूर्यसंकाशं नागं मणिमयं शुभं ॥ ध्वजं कुरुपतेऽश्चिन्नं ददृशुः सर्वपार्थिवाः ॥ १५ ॥ अथैनं दशभिर्बाणैस्तोत्रै रिव महाद्विपं ॥ आज
घानरणे वीरं स्मयन्निवमहारथः ॥ १६ ॥ ततः सराजा सिंधूनां रथश्रेष्ठो महारथः ॥ दुर्योधनस्य जग्राह पाणिं सत्पुरुषैर्वृतः ॥ १७ ॥ कृपश्च रथिनां श्रेष्ठः कौरव्यम
मितौजसं ॥ आरोपयद्रथं राजन् दुर्योधनममर्षणं ॥ १८ ॥ सगाढविद्धो व्यथितो भीमसेनेन संयुगे ॥ निषसाद रथोपस्थे राजन् दुर्योधनस्तदा ॥ १९ ॥ परिवार्यत
तो भीमं जेतुकामो जयद्रथः ॥ रथैरनेकसाहसैर्भीमस्यावारयद्दिशः ॥ २० ॥ धृष्टकेतुस्ततो राजन् नभिमन्युश्च वीर्यवान् ॥ केकया द्रौपदेयाश्च तव पुत्रानयोधयन्
॥ २१ ॥ चित्रसेनः सुचित्रश्च चित्रांगश्चित्रदर्शनः ॥ चारुचित्रः सुचारुश्च तथानंदोपनंदकौ ॥ २२ ॥ अष्टावेते महेश्वासाः सुकुमाराय शस्त्रिनः ॥ अभिमन्युरथं
राजन्समं तात्पर्यवारयन् ॥ २३ ॥ आजघान ततस्तूर्णमभिमन्युर्महामनाः ॥ एकैकं पंचभिर्बाणैः शितैः सन्नतपर्वभिः ॥ २४ ॥ वज्रमृत्युप्रतीकां शैर्विचित्रायुध
निःसृतैः ॥ अमृत्यमाणास्ते सर्वे सौभद्रं रथसत्तमं ॥ २५ ॥ वटपुर्मागणैस्तीक्ष्णैर्गिरिमेरुमिवांबुदाः ॥ सपीड्यमानः समरे कृतास्त्रो युद्धदुर्मदः ॥ २६ ॥ अभिम
न्युर्महाराजतावकान्समकंपयत् ॥ यथा देवा सुरे युद्धे वज्रपाणिर्महासुरान् ॥ २७ ॥ विकर्णस्य ततो भल्लान् प्रेषयामास भारत ॥ चतुर्दश रथश्रेष्ठो घोरानाशी वि
षोपमान् ॥ २८ ॥ सतैर्विकर्णस्य रथात्पातयामास वीर्यवान् ॥ ध्वजं सूतं हयांश्चैव नृत्यमान इवाहवे ॥ २९ ॥ पुनश्चान्यान् शरान् पीतान् कुंठाग्रान् शिलाशितान् ॥
प्रेषयामास संक्रुद्धो विकर्णाय महाबलः ॥ ३० ॥ ते विकर्णं समासाद्य कंकवर्हिण वाससः ॥ भित्वा देहं गता भूमिं ज्वलंतं इव पन्नगाः ॥ ३१ ॥ तेशराहेमपुंस्वाग्राव्य
दृश्यंतमहीतले ॥ विकर्णरुधिरक्लिन्नावमंत इव शोणितं ॥ ३२ ॥ विकर्णं वीक्ष्य निभिन्नंतस्यैवान्ये सहोदराः ॥ अभ्यद्रवंत समरे सौभद्रप्रमुखानूरथान् ॥ ३३ ॥